

הבט אחורה לכראמה: תצלום מתוך רכב צה"ל החוזר מהעיירה, שבה נמשכים הכיכורים

לוחם על חמור בכראמה גם בפעולות קודמות — כמו בפשיטה המפורסמת לסמוע — נהגו לוחמי צה"ל להשתמש בחמורים כרכבי תחבורה.

חוסין על טנק צה"ל שנכבד התצלום מלווה הסבר המתאר את הפעולה כאילו היתה ניצחון גדול, לירדנים.

כחיות טריות. יתר גופו עטוף תחבושות. "חשבתי רק על הוריי" מודה ארנון. "לפני שנפצעתי הייתי בטוח שהם ישמחו שהבן שלהם לוחם. שנפגעתי חששתי שמא יבהלו".

בצוק. ההורים ניבהלו. משק אלוני כולו ניבהל. חברי הקיבוץ באו בהמוניהם, לבדור את הילד שלהם, במיטתו הלבנה.

המפקד נרבק למכשיר הקשר

בשש עבר הצנטוריון שלנו את הגבול, מספר ארנון בפעם המר יודע כמה. הייתי תותחן. הרבצתי יריות, פה ושם, אבל זה לא היה רציני. הגענו לכאמה. שם, ליד המחנה, המתונו לנו עשרות פאטונים ירדניים. הפגז בא ופגע במפקד. נעמדתי על המדף, כדי לטפל בו, אבל הוא כבר היה דבוק למכשיר הקשר. מחזה נורא.

"באותו רגע בא פגז והעיף אותי החוצה". כשהוא טובע, כימעט, בדמיונו — רץ הילד לעבר טאנק ישראלי אחר. מטר ממנו נפל פגז מרגמה. "זה היה נס", מודה הילד. "הפגז שקע באדמה הרכה והתפוצץ כמה מטרים בפנים. חטפתי רק כמה רסיסים. המשכתי לעבר הטאנק, כשאני רואה רק את תמונת המפקד הדבוק למכשיר הקשר. הגעתי ובקשתי משניים שהיו שם שיטפלו בו".

עכשיו מחלים הילד, ומעלה עשן במיקר טרת שקיבל — ככל חבריו — מחברה מיסחרית, בתור שי. הם דומים יותר לסטודנטים לפילוסופיה מאשר ללוחמים. עם כל הפייפים הללו, מתלוננת בסובי-לב אחת האחיות הצעירות.

ספקייהבדירות

באחד החדרים שוכנים השלושה: יצחק, גבריאל ועזרא. הם ותיקים בעלי זכויות, בהדסה: שישה שבועות. נפצעו במצוד אחרי אנשי אל-פתח. ליד יריחו. רגלו של האחד מרוטשת. כף רגלו של השני קטועה. השלישי פצוע בחזה ובפניו. אבל השלושה החליטו שעליהם לדאוג לירוקים. לאנשי הפשיטה האחרונה. הם עושים את זה בדרך צבאית רגילה. לא מסתכלים על הפצועים בעיניים חומלות, לא מגישים כוס-מין או תפוח-עץ. לעומת זאת, הם מספקים להברה בדיחות. "הגנבים האלה!" קורא יצחק, בן-המשק, לעבר הרופאים. "בנייתות הראשון שמו לי המון פלאטינה ברגל. חשבתי שאשוב לקיבוץ עשיר כקורה. אבל בניתוח השני הוציאו את כל השלל".

"אל תאכלו מהעוגה הזאת", הוא מייצע, כשהוא מראה עוגה המכוסה סוכר ציבעוני, "החותנת שלי אפתה אותה והיא מזמן רוצה להיפטר ממני". הפצועים הטרניים, שבהתחלה לא הקשיבו, שקועים בעולם הכאב-המחשבות הפרטי שלם, מתחילים לחייך. אחר אף לצחוק. כעבור כמה דקות הם כבר עונים בבדיחות משהם. וכשבאים האורחים, מראשי הממשלה ואלופי הפיקוד ועד לידידות ולי הורים, הם כבר מסוגלים להסתכל להם בעיניים מבלי שיראו בהם רק שעות הקרב ושעות הסבל.

הלכתי ברגל לוחלם. שם התעלפתי. ידידיו וידידותיו של רמי באו מתל-אביב, לביקור. רמי התבייש לקבל אותם במיטה. הוא יצא למיסדרון, לשיחה קלה. על אלוניקה. אחר-כך שב למיטתו ונירדם מיד. המאמץ היה קשה מדי.

האם הצוחקת

בחדר הסמוך יושבת אם ליד בנה, קטוע-רגל. היא מתלוצצת איתו. בדיחות עפות מן הצעיר לאמא, ומן האשה שבגיל-

ההלוויה בתל-אביב

אמו של טרן יוסף עמוסי מתמוטטת, בהל-ווית בנה, שנערכה בבית-עלמין בקריית-שאול.

העמידה לעבר בנה. שניהם, וכל אלה שבחדר, מקבלים ממנה שוקולד. אבל אחרי חצי שעה — ובערך, כל חצי שעה, כי האם נשארת במקום שעות ארוכות — היא מבקשת סליחה, יוצאת רגע למיסדרון. שם נעלם החיוך. שם היא פורצת בבכי מר.

אחרי כמה דקות מתאוששת האם, מנגבת את הדמעות, מול הראי, כך שלא יראו, חוררת לחדר. לספר בדיחות.

היא לא יודעת שבאחת הפעמים שהיא יצאה, לחש בנה לחבריו הפצועים, שבמיטות הסמוכות: "חברה, להמשיך בדיחות כל הזמן. הצלחנו לעורר את האמא שלי!".

במקום אחר לגמרי שוכב הילד. הילד של כל בית-החולים. שמו ארנון (19), יליד אלוני וצוער בבית-הספר לקצינים של חיל-השיירות.

פרצופו הילדותי נראה כפרי-גמנוסס תמים. אך פנים אלה מצולקות על-ידי